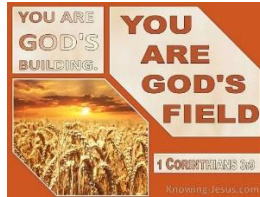

บทเทศน์และข้อคิด วันพุธที่ 2 กันยายน 2026

รำพึงไตร่ตรองจาก บทอ่านที่หนึ่ง 1 โครินธ์ 3:1-9

วันนี้นักบุญเปาโลชี้ว่า ปัญหาใหญ่ของคริสตชนไม่ใช่เพียง “ไม่มีความเชื่อ” แต่คือ **มีความเชื่อแล้ว แต่ไม่ยอมโต** และตอนท้ายเปาโลพลิกมุมอย่างงดงามว่า “ข้าพเจ้าปลูก อปอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต” (1 คร 3:6)

“อย่าแย่งกันเป็นเจ้าของต้นไม้ เพราะพระเจ้าต่างหากทรงทำให้มันเติบโต”

1. ปัญหาของชาวโครินธ์: เป็นคริสตชนแล้ว แต่ยังไม่ยอมเติบโต

เปาโลเริ่มต้นสอนค่อนข้างแรง “ข้าพเจ้าไม่อาจพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่ดำเนินชีวิตตามพระจิตเจ้า แต่ต้องพูดเหมือนกับผู้ที่ยังดำเนินชีวิตตามธรรมชาติ เหมือนเด็กทารกในพระเยซูเจ้า” เปาโลไม่ได้บอกว่า “พวกท่านไม่ใช่คริสตชน” แต่บอกว่า **“พวกท่านเป็นคริสตชน แต่ยังเป็นเหมือนเด็กทารก”**

แล้วอะไรเป็นเครื่องหมายว่าเขายังไม่เติบโต? ไม่ใช่เพราะสวดภาวนาน้อย – ไม่ใช่เพราะรู้พระคัมภีร์น้อย – แต่เปาโลชี้ไปที่สองอย่างคือ “ความอิจฉาริษยาและการทะเลาะวิวาท” นี่น่ากลัวมาก เพราะหมายความว่า เราอาจเข้าวัดมาหลายสิบปี รับศีลทุกอาทิตย์ รู้คำสอนมากมาย แต่ถ้ายังอิจฉา แบ่งพรรคแบ่งพวก ไม่ยอมกัน แม้จะมีอายุความเชื่อมานาน 50 ปี แต่มี **“วุฒิภาวะทางจิตวิญญาณ 5 ขวบ”**

2. “ฉันเป็นพวกเปาโล – ฉันเป็นพวกอปอลโล”

พระศาสนจักรโครินธ์เริ่มมีการแบ่งพรรคพวก คือ “แฟนคลับ” – คนหนึ่งบอก “ฉันชอบเปาโล” – อีกคน “ฉันชอบอปอลโล” – ถ้าเป็นสมัยนี้อาจพูดว่า “ผมชอบคุณพ่อองค์ก่อนมากกว่า” – “ฉันชอบคุณพ่อองค์นี้” – “สมัยสภาวัดชุดก่อนดีกว่า” – “กลุ่มของเราทำงานมากกว่ากลุ่มนั้น” – “โครงการนี้เป็นความคิดของผม” – “ถ้าไม่มีฉัน งาน

“นี่ไม่มีทางสำเร็จ!” แล้วเปาโลถามเหมือนเอาเข็มจิ้มลูกโป่ง “อัสตา” ให้แตกว่า “อปอลโลเป็นใคร? เปาโลเป็นใคร?” คำตอบคือ “เขาต่างก็เป็นเพียงผู้รับใช้” คำว่า “*diakonoi*” ตรงนี้ให้ภาพของ “ผู้รับใช้ ไม่ใช่เจ้าของกิจการ” นี่คือการปฏิบัติความคิดเรื่องพันธกิจ คือว่า เราไม่ใช่เจ้าของพระศาสนจักร – เราไม่ใช่เจ้าของวัด – เราไม่ใช่เจ้าของกลุ่ม – เราไม่ใช่เจ้าของความสำเร็จ – เราเป็นเพียงคนงานในสวนของพระเจ้า

3. ข้อคิดสำคัญที่เราจะรำพึงวันนี้

เปาโลพูดว่า “ข้าพเจ้าปลูก อปอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต” คำกริยา “สามคำ” แต่เจ้าของงานไม่เหมือนกัน **เปาโล – ปลูก, อปอลโล – รดน้ำ, พระเจ้า – ทำให้เติบโต** เราทำได้แค่สองอย่างแรก สิ่งที่เราสามอยู่เหนืออำนาจเรา พ่อแม่สอนลูกได้ แต่บังคับให้ลูกมีความเชื่อไม่ได้ พระสงฆ์เทศน์ได้ แต่บังคับให้ใครกลับใจไม่ได้ ครูคำสอนสอนได้ แต่เปิดหัวใจของผู้เรียนไม่ได้ เราช่วยคนได้ แต่เปลี่ยนหัวใจมนุษย์ไม่ได้ เราปลูกได้ เรารดน้ำได้ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต และนี่ทำให้ผู้รับใช้พระเจ้ามี่ทั้ง ความถ่อมตน และ ความหวัง ถ้างานสำเร็จ – อย่าหลงตัวเอง เพราะพระเจ้าทรงทำให้เติบโต ถ้างานยังไม่สำเร็จ – อย่าเพิ่งท้อใจ เพราะเมล็ดอาจกำลังงอกอยู่ใต้ดิน เรื่องประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ: “มหาวิหารที่คนสร้างไม่ได้เห็น”

อยากเล่าเรื่องประวัติศาสตร์ให้ฟังสักหน่อย เกี่ยวกับประวัติการก่อสร้างมหาวิหารใหญ่ๆ ในยุโรปยุคกลาง

มหาวิหารหลายแห่งใช้เวลาสร้างยาวนานกว่าชีวิตมนุษย์หนึ่งคน เช่น Cologne Cathedral ซึ่งเริ่มก่อสร้างใน ค.ศ. 1248 และกว่าจะสร้างเสร็จในรูปแบบปัจจุบันก็ถึง ค.ศ. 1880 หรือพระมหาวิหารนักบุญเปโตรใช้เวลาสร้างประมาณ 120 ปี แม้จะมีช่วงหยุดก่อสร้างยาวนานก็ตาม ถ้าเราค่อยๆ คิดตาม...

ช่างหินคนหนึ่งใช้เวลาหลายปีแกะหินก้อนหนึ่ง เขารู้ดีว่า ตนเองอาจไม่มีวันได้เห็นมหาวิหารเสร็จ – บางคนสร้างฐาน – บางคนสร้างเสา – บางคนสร้างกำแพง – คนอีก

หลายชั่วอายุจึงสร้างยอดหอคอย ช่างคนแรกอาจตายไปหลายร้อยปี ก่อนเสียงระฆังจากมหาวิหารที่เขาช่วยสร้างจะดังขึ้นเสียอีก

นี่คือจิตตารมณ์ของ 1 โครินธ์ บทที่ 3 วันนี้

“ฉันไม่จำเป็นต้องเห็นทุกอย่างสำเร็จในยุคของฉัน ฉันเพียงต้องวางหินก้อนที่พระเจ้ามอบหมายให้ดีที่สุด”

และนี่เป็นข้อคิดงดงามสำหรับพระศาสนจักร บางครั้งเราชอบถามว่า “ใครเป็นคนสร้าง?” แต่พระเจ้าถามว่า “ใครซื่อสัตย์กับส่วนที่เราให้เขาทำ?” คนหนึ่งปลูก – อีกคนรดน้ำ – อีกคนเก็บเกี่ยว แต่ทั้งหมดเป็นมหาวิหารหลังเดียวกัน ทั้งหมดเป็นส่วนเดียวกัน และทั้งหมดเป็น ของพระเจ้า

4. ข้อคิดบางอย่างสำหรับพระศาสนจักรวันนี้

นี้อาจเป็นหนึ่งในพระวาจาที่พระศาสนจักรยุค Synodal Church ต้องฟังมากที่สุด เพราะศัตรูของพันธกิจไม่ใช่เพียงการเบียดเบียนจากภายนอก บางครั้งสิ่งที่ทำร้ายพระศาสนจักรมากกว่าคือ การแข่งขันกันภายใน

ใครสำคัญกว่า – ใครทำมากกว่า – ใครได้รับคำชม – ใครไม่ได้รับเครดิต – ใครมีตำแหน่ง – ใครใกล้ชิดพระสังฆราช – ใครใกล้ชิดพระสงฆ์ – ความคิดของใครได้รับเลือก เมื่อใดที่คำว่า “ของเรา” ใหญ่กว่าคำว่า “ของพระเจ้า” เมื่อนั้น 1 โครินธ์บทที่ 3 กำลังพูดกับเรา เปาโลจึงนำเสนอภาพใหม่ว่า “เราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมงานของพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า เป็นอาคารของพระเจ้า”

สังเกตว่าไม่ได้บอกว่า “ไร่นาของเปาโล” “อาคารของอปอลโล” แต่คือ “ของพระเจ้า” ดังนั้นความสำเร็จที่แท้จริงของวัดไม่ใช่ว่า “คนจำชื่อใครได้มากที่สุด” แต่คือ หลังจากเราจากไปแล้ว คนยังรักพระเยซูเจ้ามากขึ้นหรือไม่

อยากเล่าสู่กันฟัง

มีชายสามคนกำลังทำงานอยู่ในสวนของวัด คนแรกกำลังขุดหลุม, คนที่สองเดินตามมาเอาต้นไม้ใส่ลงไป, คนที่สามรดน้ำ, วันหนึ่งคนที่สองลาป่วย แต่คนแรกกับคนที่สามยังทำงานต่ออย่างขยันขันแข็ง คนแรกขุดหลุม... แล้วคนที่สามก็รดน้ำลงไปใน หลุมเปล่า ๆ มีคนเดินผ่านมาเห็นแล้วงงมาก จึงถามว่า “พวกคุณกำลังทำอะไรกัน?” ทั้งสองตอบอย่างภูมิใจว่า “พวกเราต่างคนต่างทำหน้าที่ของตัวเองอย่างดีที่สุดครับ!”

ตรงนี้น่าจะเป็นข้อคิดในเรื่องนี้ เพราะ พระศาสนจักรก็เป็นอย่างนั้นได้ ทุกคนทำหน้าที่ของตัวเอง – ประชุมครบ – เอกสารครบ – กิจกรรมครบ – พิธีกรรมครบ – งบประมาณครบ...แต่ลืมนึกว่า “แล้วต้นไม้อยู่ไหน?” ต้นไม้ก็คือ มนุษย์ที่ต้องเติบโตในพระเยซูเจ้า ถ้าทำกิจกรรมมากมาย แต่คนไม่รักกันมากขึ้น, ถ้ามีโครงการมากมาย แต่คนยากจนถูกลืม, ถ้ามีพิธีกรรมสวยงาม แต่ยังแบ่งพรรคแบ่งพวก, ถ้าสร้างอาคารใหญ่ขึ้น แต่หัวใจเล็กลง เราอาจกำลัง... ขุดหลุมและรดน้ำหลุมเปล่า ๆ อย่างมีประสิทธิภาพที่สุดก็ได้!

5. อยากขอสรุปข้อคิดจากบทอ่านที่หนึ่งวันนี้

วันหนึ่งเราทุกคนจะต้องวางมือจากงานที่กำลังทำอยู่ – พระสงฆ์จะเปลี่ยน – นักบวชเปลี่ยน – กรรมการสภาภิบาลหรือคณะที่ปรึกษาจะเปลี่ยน – ผู้นำกลุ่มจะเปลี่ยน – คนรุ่นหนึ่งจะจากไป และคนรุ่นใหม่จะเข้ามา เราอย่าเพิ่งตกใจในการเปลี่ยนแปลง เพราะพระศาสนจักรไม่เคยอยู่บนบ่าของเราตั้งแต่แรก พระศาสนจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า เราเพียงได้รับเกียรติให้เข้ามาช่วยพระองค์ชั่วระยะเวลาหนึ่ง บางคนปลูก – บางคนรดน้ำ – บางคนอาจไม่ได้เห็นดอก – บางคนอาจไม่ได้เห็นผล – แต่ไม่มีหยาดเหงื่อใดสูญเปล่า ถ้ามันถูกถวายแด่พระเจ้า เพราะที่สุดแล้ว ไม่ใช่เปาโล ไม่ใช่อปอลโล ไม่ใช่เรา แต่ “พระเจ้าเท่านั้นทรงทำให้เติบโต” ดังนั้น อย่าถามเพียงว่า “ฉันจะทิ้งชื่ออะไรไว้?” แต่ให้ถามว่า “ฉันจะทิ้งเมล็ดพันธุ์อะไรไว้ให้คนรุ่นต่อไป?” เพราะคนงานผ่านไป แต่สวนยังอยู่, คนสร้างผ่านไป แต่มหาวิหารยังอยู่, และเมื่อชื่อของคนปลูกถูกลืมไปหมดแล้ว พระเจ้าก็ยังทรงทำให้เมล็ดนั้นเติบโตต่อไป

รำพึงไตร่ตรองจากพระวรสารโดยนักบุญ ลูคา 4:38-44

ดูเหมือนเป็นเรื่องสั้น ๆ เรื่องการรักษาแม่ยายของซีโมนและคนเจ็บป่วย แต่ถ้าอ่านและฟังแบบลึก ๆ จะพบ “จังหวะชีวิตของพระเยซูเจ้า” ที่สำคัญมากถึง “สามจังหวะชีวิต” คือ เข้าไปหาคนที่กำลังทุกข์ – ถอนตัวไปอยู่กับพระบิดา – แล้วออกเดินทางต่อ

“อย่ากักพระเยซูเจ้าไว้เราเท่านั้น – พระองค์ยังต้องไปที่อื่นด้วย”

อยากเริ่มด้วยการเล่าสู่กันฟัง

มีชายคนหนึ่งป่วยมานาน ในที่สุดหมอรักษาจนหาย หมอบอกอย่างยินดีว่า “ผลตรวจออกมาดีมาก คุณกลับไปใช้ชีวิตตามปกติได้แล้วครับ” ชายคนนั้นถามทันที “หมอครับ แล้วผมต้องกินยาอะไรต่อ?” หมอบอก “ไม่ต้องแล้วครับ” “ต้องมาหาหมอทุกอาทิตย์ไหม?” หมอตอบ “ไม่ต้องครับ” ชายคนนั้นนิ่งไปครู่หนึ่งแล้วถามว่า “ถ้าอย่างนั้น...ผมต้องทำอะไร?” หมอยิ้มแล้วตอบว่า “ก็ไปใช้ชีวิตสิครับ! ผมรักษาคุณให้หาย ไม่ได้รักษาคุณไว้เพื่อให้คุณอยู่ในโรงพยาบาลตลอดชีวิต”

พระวรสารวันนี้มีบางอย่างคล้ายกันกับเรื่องที่เล่าให้ฟัง คือ พระเยซูเจ้าทรงรักษาแม่ยายของซีโมน แล้วลูกาบันทึกไว้ว่า **“นางลุกขึ้นทันทีและรับใช้พวกเขา”** นี่คือการอัศจรรย์ที่แท้จริง พระเยซูเจ้าไม่ได้รักษาเราเพื่อให้อนสบายขึ้น พระองค์รักษาเราเพื่อให้เรา **ลุกขึ้น**

1. พระเยซูเจ้า “เข้าไปหา” ความทุกข์

พระเยซูเจ้าเสด็จออกจากศาลาธรรมและเข้าไปในบ้านของซีโมน รายละเอียดนี้สวยงามมาก พระองค์เพียงอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ แต่พันธกิจของพระองค์ไม่ได้จบเมื่อพิธีจบจากศาลาธรรม → สู่บ้าน; จากธรรมาสน์ → สู่เตียงคนป่วย; จากพิธีกรรม → สู่ชีวิตจริง นี่คือการท้าทายของพระศาสนจักรวันนี้ ถ้าพระเยซูเจ้าอยู่เพียงแต่ภายในวัดเรากำลังเข้าใจพระองค์ผิด

วันนี้ **“อาการไข้”** ของมนุษย์อาจไม่ได้มีเพียงอุณหภูมิ 39 องศา อาการไข้ต่าง ๆ: มีไข้แห่งความโดดเดี่ยว – ไข้แห่งความเครียด – ไข้แห่งความเกลียดชัง – ไข้แห่งการแข่งขัน – ไข้แห่งเงินทอง – ไข้แห่งการเสพติดโลกออนไลน์ – และไข้ของการคิดว่า **“ฉันไม่ต้องการใคร”** พระศาสนจักรจึงไม่อาจมัวแต่รอให้คนป่วยเดินเข้ามาหาเราเท่านั้น พระเยซูเจ้าออกจากศาลาธรรมแล้วเข้าไปในบ้าน พระศาสนจักรก็ต้องกล้าออกจากประตูวัดเช่นเดียวกัน

2. จุดเล็ก ๆ ในพระวรสาร ที่สำคัญมาก: “เขาทั้งหลายทูลขอพระองค์เพื่อนาง”

แม่ยายของซีโมนไม่ได้ขอพระเยซูเจ้าด้วยตัวเอง พระวรสารบอกว่า “เขาทั้งหลายทูลขอพระองค์เพื่อนาง” เพราะบางครั้งคนที่กำลังทุกข์ **“ไม่มีแรงแม้แต่จะอธิษฐานภาวนา”** –

ด้วยหลากหลายเหตุผล: เขาอาจหมดหวัง – เขาอาจโกรธพระเจ้า – เขาอาจไม่ได้มาวัด – เขาอาจเลิกสวดไปแล้ว – แล้วใครจะอธิษฐานภาวนาให้เขาล่ะ? **พวกเราต้องอธิษฐานภาวนาแทนเขา** นี่คือนั่งในพันธกิจที่งดงามที่สุดของพระศาสนจักร พระศาสนจักรคือชุมชนความเชื่อที่สามารถพูดกับพระเยซูเจ้าว่า **“พระเจ้าข้า คนคนนี้ไม่มีแรงจะพูดกับพระองค์แล้ว...พวกเราขอแทนเขา”**

3. “นางลุกขึ้นทันทีและรับใช้”

คำว่า “ลุกขึ้น” ในพระคัมภีร์มีน้ำหนักมากกว่าการลุกจากเตียง เพราะเป็นภาษาที่ชวนให้นึกถึง **การลุกขึ้นสู่ชีวิตใหม่** และทันทีที่หาย นางทำอะไร? นางไม่ได้ประกาศว่า “ทุกคนมาดูฉันสิ ฉันได้รับปาฏิหาริย์!” แต่ “นางลุกขึ้นและรับใช้พวกเขา” นี่เป็นเครื่องวัดการพบพระเจ้าที่น่าสนใจมาก เราอาจถามว่า “พระเจ้าทำอะไรให้ฉันบ้าง?” แต่พระวรสารพาเราไปอีกขั้นว่า **“เมื่อพระเจ้าทรงแตะชีวิตฉันแล้ว ฉันทำอะไรให้ผู้อื่นบ้าง?”** ถ้าศีลมหาสนิทที่เราับทุกอาทิตย์ไม่ได้ทำให้เรารับใช้มากขึ้น ถ้าการสวดภาวนาไม่ได้ทำให้เราให้อภัยง่ายขึ้น ถ้าความรู้พระคัมภีร์ทำให้เราตัดสินคนอื่นเก่งขึ้น แต่รักคนอื่นน้อยลง เราต้องถามว่า เราได้รับพระเยซูเจ้าจริง ๆ หรือเพียงได้รับเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าเท่านั้น?

4. แล้วสิ่งประหลาดก็เกิดขึ้น: พระเยซูเจ้า “หนี” ความสำเร็จ

ตอนเย็นวันนั้นคนทั้งเมืองพาคนป่วยมาหาพระองค์ ลองจินตนาการดู...คนแน่น ชื่อเสียงกำลังดัง ทุกคนต้องการพระองค์ ถ้าเป็นชาวโลกปัจจุบัน เราคงพูดว่า “กำลังเป็นกระแส! อย่าหยุด ต้องโหมกระแสของหนุ่มกรรชัย!” ยอดวิวกำลังขึ้น แฟนคลับผู้ติดตามกำลังมา, คนต่อคิวเต็มแบบคิวทอง, รีบตั้งทีมประชาสัมพันธ์ออกสื่อ! แต่ว่าพระเยซูเจ้าทำสิ่งตรงกันข้าม **“เมื่อถึงรุ่งเช้า พระองค์เสด็จออกไปยังที่สงัดเงียบ”** นี่อาจเป็นหนึ่งในบทเรียนสำคัญที่สุดสำหรับพระศาสนจักรและผู้นำอภิบาล กล่าวคือ พระเยซูเจ้าไม่ยอมให้ความต้องการของฝูงชนกำหนดพันธกิจของพระองค์ พระองค์

กลับไปหาพระบิดา เพราะถ้าเราไม่กลับไปสู่ความเจ็บ วันหนึ่งเราจะแยกไม่ออกจาก **สิ่งที่เรากำลังทำ เป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการ หรือเป็นเพียงสิ่งที่คนอื่นคาดหวังจากเรา** ใช้แล้ว พระศาสนจักรต้องทำงาน **แต่ถ้าพระศาสนจักรที่มีแต่กิจกรรมโดยไม่มีการภาวนา จะค่อย ๆ กลายเป็นเพียงองค์กรการกุศล พระสงฆ์ นักบวช ศาสนบริกรที่ทำงานตลอดเวลา แต่ไม่ภาวนา อาจพูดเรื่องพระเจ้ามากมาย แต่ไม่มีเวลาฟังพระเจ้า**

5. ประโยคที่แรงที่สุดในพระวรสารวันนี้: “อยู่กับพวกเราเถอะ”

เมื่อประชาชนพบพระเยซูเจ้า พวกเขาพยายามรังพระองค์ไว้ ฟังดูดีมาก...“พระเยซูเจ้าครับ อย่าไปไหน อยู่กับพวกเราเถอะ” ใครจะคิดว่านี่มีปัญหา? แต่พระเยซูเจ้าตอบว่า “เราต้องประกาศข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้าให้แก่เมืองอื่นด้วย เพราะเราถูกส่งมาก็เพื่อการนี้” นี่คือ ประเด็นของพระวรสารวันนี้ คนเมืองคาเปอร์นาอุมไม่ได้ปฏิเสธพระเยซูเจ้า ตรงกันข้าม พวกเขา รักพระเยซูเจ้ามากเสียจนอยากเก็บพระองค์ไว้เป็นของตัวเองเท่านั้น! และนั่นก็เป็นอันตรายได้

6. พระศาสนจักรวันนี้ต้องระวัง “พระเยซูเจ้าของพวกเราเท่านั้น”

บางครั้งเราอาจไม่รู้ตัวว่าเรากำลังทำเหมือนชาวคาเปอร์นาอุม “วัดของเรา” – “กลุ่มของเรา” – “ประเพณีของเรา” – “คนของเรา” – จนลืมไปว่า พระเยซูเจ้าไม่เคยเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของเรา พระองค์ตรัสว่า “เราต้องไปเมืองอื่นด้วย” นี่คือพระศาสนจักรแห่งพันธกิจ วัดไม่ได้มีไว้เพียงเพื่อดูแลคนที่อยู่ข้างในให้มีความสุข แต่มีไว้เพื่อคนที่ ยังไม่เคยเข้ามาข้างในด้วย คำถามจึงไม่ใช่เพียง “ปีนี้มีคนมาวัดกี่คน?” แต่อาจต้องถามด้วยว่า “ปีนี้พวกเราออกไปหาคนที่คน?”

อยากขอเล่าเรื่องประวัติศาสตร์ที่ทรงพลัง: นักบุญดาเมียนแห่งโมโลไก

ในศตวรรษที่ 19 มีผู้ป่วยโรคเรื้อนจำนวนมากถูกแยกไปอยู่ที่เกาะโมโลไกในฮาวาย สภาพชีวิตของผู้ถูกเนรเทศเหล่านั้นยากลำบากมาก “Damien of Molokai” สมัยครี

ไปอยู่ท่ามกลางพวกเขา สิ่งที่น่าสนใจคือ ท่านไม่ได้เพียง “ไปเยี่ยมคนป่วย” แต่ ไปอยู่กับคนป่วย ท่านสร้างบ้าน ดูแลคนเจ็บ ช่วยฝังศพ สร้างชุมชน ประกอบพิธีกรรม และทำให้คนที่โลกเหมือนจะบอกว่า “พวกคนเหล่านั้นไม่มีค่าแล้ว” กลับค้นพบศักดิ์ศรีของตนเอง ต่อมาท่านเองติดโรคเรื้อน มีเรื่องเล่าที่มักถูกกล่าวถึงว่า เมื่อถึงจุดหนึ่ง ภาษาที่คุณพ่อดาเมียนใช้กับชุมชนเปลี่ยนความหมายไปอย่างสะเทือนใจ จากการพูดถึง “พวกท่านผู้เป็นโรคเรื้อน” กลายเป็นการตระหนักรู้ว่า “พวกเราผู้เป็นโรคเรื้อน” ตรงนี้เองคือพระวรสาร พระเยซูเจ้าไม่ได้ช่วยมนุษย์จากระยะไกล พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้าน และพระศาสนจักรจะประกาศข่าวต่อนานาเชื้อชาติที่สุด ไม่ใช่เมื่อยืนอยู่ไกล ๆ แล้วบอกคนทุกซ์ว่า “ฉันจะสวดให้คุณนะ” แต่เมื่อกล่าวพูดว่า “ฉันจะอยู่กับคุณ”

ขอสรุปข้อคิดในภาพรวมของพระวรสารวันนี้

พระวรสารวันนี้มีการเคลื่อนไหวตลอดเวลา พระเยซูเจ้า ออกจากศาลาธรรม เข้าไปในบ้านของคนป่วย จากบ้านนั้นพระองค์ออกไป สู่ที่สังกัดเพื่ออยู่กับพระบิดา จากที่สังกัดพระองค์ออกไป สู่เมืองอื่น นี่ควรเป็นจังหวะชีวิตของคริสตชนด้วย เข้าไปหาความทุกข์ – กลับมาหาพระเจ้า – แล้วออกไปหาคนอื่น อย่าอยู่แต่ในวัด อยู่แต่ภายในอาราม แต่อย่าออกไปทำงานจนลืมกลับมาภาวนา และเมื่อกลับมาภาวนาแล้ว ก็อย่าอยู่กับพระเยซูเจ้าอย่างสบายใจจนลืมนึกว่า พระองค์กำลังบอกเราให้ลุกขึ้นและออกไป แม้ยายของซีโมนได้รับการรักษาแล้ว ลุกขึ้นรับใช้ พระเยซูเจ้าทรงได้รับความนิยมนิยม แต่ไม่ยอมอยู่กับความสำเร็จ ประชาชนอยากเก็บพระองค์ไว้ แต่พระองค์ตรัสว่า “เราต้องไปเมืองอื่นด้วย” บางทีวันนี้พระเยซูเจ้าไม่ได้ถามเราว่า “เธอรักเราหรือไม่?” เท่านั้น แต่อาจถามต่อว่า “ถ้าเธอรักเรา...ทำไมเธอจึงพยายามเก็บเราไว้แต่ในวัด?” เปิดประตูเถิด เพราะข้างนอกยังมีคนป่วย ยังมีคนโดดเดี่ยว ยังมีคนที่ไม่มีแรงแม้แต่จะภาวนา ยังมีคนที่คิดว่าพระเจ้าลืมเขาแล้ว และพระเยซูเจ้าตรัสกับพระศาสนจักรอีกครั้งว่า **“เราต้องไปเมืองอื่นด้วย เพราะเราถูกส่งมาก็เพื่อการนี้”** อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ – เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ